

PHẦN 2

Năm giờ rưỡi chiều, vừa tắt cà-vạt, Khải Đăng vừa lật tay xem đồng hồ. Ôi, thế là đã xong một ngày! Trong tuần, hình như anh luôn phải bận rộn với những hợp đồng, những chuyến đi công tác.

- Mai Thy! Cô... ủa, đi đâu rồi kia?

Anh ngỡ ngàng khi đẩy cửa bước vào. Bàn thư ký trống trơn. Xưa nay cô ta luôn là người về muộn nhất cơ mà. Đúng là không coi lời anh nói ra gì cả. Chẳng phải theo kế hoạch, chiều nay cô ta phải ở lại làm thêm sao? Cứ cái đà này khi nào mới có kế hoạch mới và các hợp đồng cũ làm sao mà giải quyết hết.

- Hừm! Vô kỷ luật, vô nguyên tắc gì đâu.

Anh bực bội ngồi phịch xuống xa lòng nghe giận ghê gớm. Rượu của buổi tiệc lúc chiều không làm anh say nhưng Khải Đăng hơi mệt. Đầu anh nặng trĩu, lại còn gặp mấy chuyện bực mình này.

Ngửa mặt lên trần nhà, Khải Đăng nhắm mắt lại. Giờ phút này, anh chỉ muốn ngủ thôi.

- Cho dù gặp giám đốc. Tôi tin anh ta cũng sẽ giải quyết như thế thôi. Công ty này không thể có những người như cô.

Khải Đăng mở bừng mắt. Trời ơi trời! Chuyện gì vậy? Anh liếc nhanh ra cửa, dường như anh tỉnh hẳn khi nghe cái giọng trong trẻo, nghiêm nghị kia. Ôi! Cả ngày nay mãi lo công việc anh đã quên mất cô “giám sát viên” kia. Cả ngày dưới xưởng, cô ta đã làm gì mà bây giờ hùng hồn đòi đuổi việc người ta. Đúng là chỉ giỏi gây rối, biết gì chuyện ở đây mà xía vào chứ?

- Mọi người vào đi!

Khải Đăng chưa kịp suy đoán chuyện gì thì cánh cửa bật mở. Hạ Y ôm kệ nệ một chồng hồ sơ bước vào. Theo sau có là Mai Thy và anh trưởng phòng quản lý chất lượng sản phẩm của công ty. Thấy

anh, cô hơi sượng lại nhưng chỉ thoáng qua, Hạ Y đã lấy lại sự bình tĩnh ngay. Cô chỉ ghé mời mọi người ngồi, rồi ngồi cạnh Khải Đăng. Giọng cô rành rọt:

- Nào! Bây giờ có chuyện gì, mọi người hãy trình bày cho giám đốc nghe đi.

Khải Đăng nhìn nét mặt giận dữ nhưng cố kềm nén của Hạ Y anh chợt hiểu cô đang làm việc rất nghiêm túc và nét thất sắc, lo sợ trên mặt của Mai Thy và Cương cho anh biết, sự việc khá nghiêm trọng. Anh hắt hàm về Mai Thy:

- Chuyện gì vậy cô Thy? Không phải cô và Hạ Y đang ở dưới xưởng sao?

Mai Thy áp úng:

- Dạ... dạ... Thưa anh, em...

- Cô sợ gì mà ngập ngừng? Anh Cương, anh nói đi!

Được sự động viên của Hạ Y, Cương điềm nhiên nhìn trả lại Khải Đăng như hỏi ý kiến. Anh gật đầu. Cương nói:

- Thưa giám đốc, đã mấy lần tôi định báo cáo lên nhưng vì sợ giám đốc không tin nên lại thôi.

Anh rút trong túi áo ra một tờ giấy, trải lên bàn:

- Đây là bản thiết kế cho kiểu xe đọt này.

Khải Đăng nhìn chăm chú một lúc, anh nói:

- Ủ, bản vẽ này tôi đã ký và được duyệt rồi. Tại sao các anh không cho sản xuất mà đem lên đây?

- Xin giám đốc hãy nhìn kỹ. Đã có một số thay đổi. Tuy nhỏ, nhưng nếu tung ra thị trường sẽ được liệt vào loại kém chất lượng. Xe mà không có độ nhún tốt sẽ chẳng được ưa chuộng, chuyện này chắc giám đốc biết?

Khải Đăng biến sắc hẳn. Anh trở nên lảm lì, mắt dán vào bản vẽ. Anh đã hiểu được sự tức giận của Hạ Y. Bản vẽ này anh đã đưa Mai Thy đem xuống xưởng. Khi thật! Không ngờ cô ta dám qua mặt anh.

Ánh mắt sắc lạnh của Khải Đăng quét lên Mai Thy. Cô không dám nhìn trả, cúi đầu thấp, run rẩy:

- Giám đốc! Em suy nghĩ nông cạn nên hành động đại dột, mong anh bỏ qua.

Khải Đăng mím môi cố nén cơn giận. Anh gầm gừ:

- Công ty đôi xử với cô không tệ, sao cô lại bán đứng tôi?

- Em sai rồi! Mong anh thông cảm. Vì hoàn cảnh, em đã bị mờ mắt vì tiền, mong anh tha thứ.

- Có phải bên Khánh Hưng bày trò này không?

Mai Thy lấm lét gật đầu. Khải Đăng nhìn cô trân trân, ánh nhìn thất vọng nhưng không oán trách. Anh chỉ không nghĩ đến việc đối thủ cạnh tranh của mình lại có thể sử dụng một cô gái để làm chiêu bài hại anh. Đúng là bị ối!

Một lúc suy nghĩ, Khải Đăng không hiểu sao mình lại đưa mắt nhìn Hạ Y. Cô bối rối không biết anh muốn gì trong ánh mắt đó, nên chỉ biết ngọ nguậy trên ghế.

Khải Đăng suýt bật cười vì cử chỉ trẻ con đó. Mới ngày đầu đi làm, cô nàng đã phá một “vụ án” kinh tế nghiêm trọng, thế mà khi anh hỏi cô muốn giải quyết chuyện này thế nào, cô lại im ru. Thật không hiểu lúc nào là người lớn, khi nào lại làm trẻ con, chỉ giỏi làm anh rối lên thôi.

- Chuyện này xem như không xảy ra. Tôi muốn mọi người giữ kín và tiếp tục công việc của mình.

- Anh nói gì vậy?

Hạ Y như lò xo bật dậy, cô mở to mắt:

- Chuyện này làm sao bỏ qua?

Cương cũng bất bình:

- Phải đó giám đốc. Theo tôi, giám đốc phải xử lý nghiêm để làm gương cho kẻ khác.

Khải Đăng lắc đầu dứt khoát:

- Cảm ơn mọi người đã quan tâm. Tôi biết phải làm gì mà. Anh Cương cứ về xưởng làm việc. Kể từ mai, lương của anh sẽ tăng lên một bậc. Cô Mai Thy cứ tiếp tục ở lại công ty. Tôi cần một thư ký giỏi như cô. Thôi trễ rồi, cô về đi!

Mọi người đều sững sốt trước quyết định của Khải Đăng. Còn lại hai người, Hạ Y rất muốn hỏi anh lí do nhưng không tài nào mở lời được, cổ họng cứ cứng lại nghẹn đắng, Tức không thể tả.

Khải Đăng nhìn cô một lúc thật lâu, rồi phì cười:

- Cô có thể đừng nhìn tôi... say đắm thế không? Dù gì cô cũng là con gái mà.

- Điên khùng!

Hạ Y lờm anh bỏ đi một nước. Thật không hiểu, anh ta làm sao mà có cách làm việc vô lối như thế. Vụ án thương mại chứ giỡn chơi sao?

Đuổi kịp Hạ Y ngay thang máy, Khải Đăng gần như mũi tên lao vào. Đợi cửa đóng lại, anh cười hiền:

- Ăn gì chưa? Ăn tối rồi về nhé?

Cô mát mẻ:

- Cảm ơn, tôi đâu dám. Giám đốc mời người khác cho.

- Cô làm ơn giùm đi. Dù gì mình cũng là người trong nhà, thân thiện hơn không được à?

- Không!

Cô phùng má nói cộc lốc. Đôi mắt mở to giận dữ, Khải Đăng hét hồn chỉ biết đứng nhìn. Hạ Y tiếp:

- Anh không cho rằng kiểu cách làm việc của anh rất vô lối sao?

- Cô...

Đến lượt Khải Đăng tức giận, ở đâu ra con nhỏ dám mắng nhiếc, lên lớp anh chứ? Mím môi, anh quát mắt:

- Có im đi không? Cô định dạy tôi về cách làm việc ư?

Cô dẩu môi lừ mắt bỏ đi khi thang máy dừng lại. Khải Đăng chống nạnh nhìn theo đầy ám ức.

Hừm! Thế nào rồi cũng mách bà cho xem. Đúng là phụ nữ! Người gì mà rắc rối. Không chịu nói rõ đầu đuôi, cứ mắng xa xả vào người ta. Thế cũng là đòi làm giám sát. Lần này tốt nhất là đừng có báo cáo với bà, nếu đại dột làm điều đó, sẽ biết tay anh. Khải Đăng này sẽ tổng tiền người đẹp qua công ty thời trang của Khải Bình, Khải Nam luôn.

Một tuần sau, buổi tối.

- Khải Đăng! Con định ra ngoài à?

Vừa xuống bậc thang cuối cùng, bà Lan Hương đã gọi Khải Đăng giật lại. Anh hơi khựng lại, liếc nhìn vào bếp, Khải Đăng mỉm cười ngòai vào bàn ăn đã có sẵn đĩa trái cây tươi ngon.

- Mẹ! Chu đáo thế này hèn gì ba con không thương.

Bà liếc yêu con trai rồi đứng dậy mở tủ lạnh, đem ly nước ép nho đặt trước mặt anh:

- Mau uống đi! Chỉ giỏi nói người ta. Không định cưới vợ hay sao mà tối ngày lo trêu chọc mẹ?

Vừa uống, anh vừa nói:

- Mẹ lại thế nữa rồi. Con trai mẹ có ế đâu mà mẹ lo...

- Nhưng con không còn nhỏ nữa, mẹ không yên tâm. Mà bà cũng rất mong ngày ấy, ba con thì khỏi nói.

- Nhưng con chưa nghĩ đến, con muốn toàn tâm toàn ý lo cho công ty.

Bà lườm anh:

- Vậy ư? Toàn tâm chỗ nào với bộ đồ bụi đời này, hả con?

Khải Đăng nhìn lại mình. Quần Jeans bạt màu, áo thun cũng màu đen rộng thùng thình. Anh kêu lên:

- Mẹ ơi! Bụi thế này mới có khôi cô theo chứ.

- Cha anh! Chỉ được cái tự mình khen mình thôi. Con cứ đem về ra mắt mẹ, mẹ không khó khăn gì đâu, hể con thương là mẹ ưng bụng hà.

Khải Đăng vỗ đầu khổ sở. Anh không hiểu sao người lớn cứ đề cập mãi đến chuyện vợ chồng của anh, trong khi bản thân anh chẳng hề nghĩ đến. Phụ nữ đối với anh chỉ là một đêm, sáng ra là hết.

- Mẹ nhớ Dạ Ngọc, cô người mẫu vừa ký hợp đồng quảng cáo cho công ty thời trang của Khải Bình và Khải Nam không?

- Ủ! Con bé có nước da trắng, đôi mắt đen láy đó hả?

Anh cười:

- Mẹ chịu cô ấy không?

- Ôi, không được! Con gái gì mà chẳng làm động móng tay, cười nó về, lấy ai chăm sóc con?

- Vậy thì Bạch Huệ...

- Con bé có cái đầu xù hả? Lại càng không được. Nhìn cái đầu của nó là mẹ ngứa cả mắt.

Anh bật cười run cả người. Mẹ là thế đó! Miệng nói sao cũng được nhưng thực tế bà rất kén dâu. Thật không hiểu nổi tiêu chuẩn kén dâu của bà là gì, nhưng chưa bao giờ anh bực mình vì điều đó. Có lẽ những gì bà đưa ra điều hợp tình, hợp lý và rất hợp ý anh.

- Mẹ ơi! Con người ta là người mẫu, hoa hậu không đấy. Nhưng mẹ đã lên tiếng nên con không... dám cãi. Vậy mẹ đợi con đi tìm con dâu về cho mẹ nhé.

Vừa dứt lời, Khải Đăng đã đứng lên. Anh vớ tay lấy thêm trái táo rồi vọt lẹ ra sân, nơi có chiếc Mercedes đậu sẵn. Mẹ anh chỉ biết ngồi nhìn theo con trai. Thật không thể hiểu nổi. Mỗi lần đề cập đến chuyện hôn nhân là y như Khải Đăng gặp lửa, luôn tìm cách tránh né.

- Con với cái... Cứ ham chơi.

Bà lắc đầu nhìn theo ánh đèn xe của anh lao nhanh ra đường. Con trai bà không còn ngây thơ nên bà không lo anh sa ngã. Bà chỉ lo anh sẽ phải trả giá cho những cuộc tình sòng phẳng.

Ra khỏi nhà, Khải Đăng đánh một vòng thành phố nhưng anh chẳng có chút hứng thú nào với các bar, vũ trường. Cả tuần nay, anh thấy mình có chút gì đó lạ khác. Công việc đã cuốn lấy anh, nhưng có chút rỗi rảnh là anh lại rơi vào tâm trạng lạc lõng nào đó. Khải Đăng cũng không phân tích được vì sao.

Sau sự cố của Mai Thy, anh vẫn để mọi việc xảy ra bình thường. Kinh nghiệm trên thương trường của anh không cho phép anh để mọi chuyện trôi qua một cách dễ dàng, nhưng anh không muốn giải thích việc làm của mình với ai. Khải Đăng nhớ như in đôi mắt giận dữ, đôi môi mím lại tức giận của Hạ Y khi cô bỏ đi. Cả tuần nay, cô

đã biệt tăm ở công ty anh. Và qua cuộc họp thông lệ anh mới biết cô chưa hề nói gì với bà. Khải Đăng đã rất ngạc nhiên vì điều đó, nhưng chẳng ai nói với ai lời nào.

Dừng xe trước bên đây lẽ nhìn qua cửa hàng quần áo của Khải Bình, Khải Đăng thất vọng lái xe đi. Lòng anh chột rối rắm lạ lùng. Khi thật! Công ty mình không đến, cửa hàng vui nhộn kia cũng không, “bà tám” này đang chơi trò gì nhỉ?

Hừm! Hay là giờ trò trẻ con ra. Định lãnh lương nhưng việc chẳng thềm làm. Vậy mà bà cũng tin tưởng giao toàn bộ quyền hành cho cô ta. Đúng là bực mà!

Càng nghĩ càng thấy giận, cuối cùng Khải Đăng quyết định đến nhà nội. Không phải anh không nghĩ đến giải pháp này, nhưng Khải Đăng chẳng thể nào xuống nước với Hạ Y. Cô nàng mới chạm trán anh có hai lần nhưng lần nào cũng... nổ lửa làm anh cũng thấy... ớn ớn. Mới đến công ty anh vào một sớm một chiều, cô nàng đã phanh phui mọi thứ thay vì gặp và nói riêng với anh. Đúng là trẻ con, chỉ biết nóng vội.

- Ủa, cậu Đăng! Sao cậu lại đến đây?

Khải Đăng bị ông quản gia chặn ngang bậc tam cấp. Thường thì anh đã mắng một trận hoặc đùa một câu, nhưng hôm nay thì khác. Trong phòng khách anh vừa kịp nhìn thấy Hạ Y đang ngồi trên xa lông, có lẽ tiêu thư đồng đánh đó đang xem tivi.

Khải Đăng cố nặn ra một nụ cười với ông:

- Bà tôi có nhà không?

- Bà đã đi Tây Ninh cúng rồi, thưa cậu. Nhà còn cô Hạ Y. Cậu vào chơi!

Cũng may là ông ấy mời mình vào. Khải Đăng thầm mắng. Anh không sợ ông quản gia, nhưng anh đến đây với hòa ý chứ không muốn gây gổ với cô chủ bất đắc dĩ kia.

Trong phòng khách, Hạ Y đang ngồi xếp bằng trên xa lông, mắt dán vào màn hình tivi. Thì ra cô nàng đang xem đài ca nhạc có khiêu vũ. Đừng nói là không biết nhảy đầm nhá!

Tự dung Khải Đăng thấy thú vị với ý nghĩ đó quá. Một cô nàng đi Tây đi Tàu, dám một thân một mình đến công ty anh quậy tung lên mà lại không biết gì về khiêu vũ thì hơi lạ.

Ngồi xuống cạnh cô, Khải Đăng cũng nhìn vào màn hình chăm chú không thua gì Hạ Y. Anh cố tình trêu nhưng Hạ Y vẫn ngồi im không có chút phản ứng nào. Thái độ của cô làm như ở phòng khách này chỉ có mình cô không bằng. Nghĩ thế, nhưng Khải Đăng không có chút bực mình nào. Anh biết Hạ Y còn giận vì chuyện hôm trước.

- Cậu Đăng! Cậu uống cà phê nhé.

Ông quản gia đặt xuống bàn một ly cà phê nghi ngút khói, thơm lừng kèm một đĩa bánh bông lan và một đĩa trái cây. Xưa nay nhà này đâu có món bánh đó. Hẳn là của người đẹp bên cạnh rồi.

Đội ông quản gia rút lui, Khải Đăng bung ly cà phê lên, anh hơi nghiêng người qua cô. Hạ Y thản nhiên ngồi xem đôi nam nữ khiêu vũ những bước thật đẹp. Nhưng chỉ một lúc đầu, ánh mắt ma quỷ của Khải Đăng cứ dán vào một bên má mịn màng, không chút son phấn của cô. Hạ Y chịu hết nổi, cô quay qua, đôi mày nhíu lại nhìn thẳng vào mắt anh.

Khải Đăng tỉnh bơ nhìn trả lại, thậm chí anh còn nhướn nhướn đôi mày chọc tức cô. Hạ Y thở ra nhẹ nhẹ, cố ghìm giọng:

- Anh có thấy mình hơi bị vô duyên không?

- Vậy à? Tôi luôn được mọi người khen!

Ôi trời ạ! Ở đâu ra cái gã mặt dày này không biết? Cô chun mũi liếc anh:

- Vô duyên gì đâu. Hôm nay anh không có việc gì hay sao mà đến đây?

Khải Đăng bấu môi, so vai. Cô nàng vẫn còn để bụng chuyện cũ. Lời nói sặc mùi “thuốc súng”. Anh đưa tay quẹt mũi, tiếp tục trêu cô:

- Tới đến đây vì việc công đấy chứ. Cô nghĩ tôi đến vì cô à?
- Anh... đúng là vô duyên.
- Bà tôi đi vắng. Tôi đến... giữ nhà.

Nghe cái giọng châm chọc của anh, Hạ Y tức nghẹn giọng. Cô nheo mắt nhìn anh nẹt lửa. Hạ Y gằm gù:

- Ý của anh là sao?
- Sao trắng gì lúc này? Tôi sợ có người sợ ma, có người rảnh quá nên gây chuyện, có người...

Hạ Y bặm môi, trừng mắt bật dậy chống nạnh lên. Nhìn cô sùng sộ, Khải Đăng phì cười, anh cố nói:

- Trông cô giận mới giống con sư tử làm sao. Khó coi hơn cả...
- Anh có thôi đi không? Chưa thấy gã đàn ông nào lăm mồm như anh. Mở miệng là xách mé!
- Vậy xem ra cô chịu thua?
- Chịu thua?
- Ừ! Chính xác là sợ tôi nên cả tuần nay làm con rùa rút cổ, không dám bén mảng đến công ty tôi.

Ra là vậy! Thì ra đến đây là vì cả tuần nay mình không thềm đến chỗ hắn. Há! Chắc hắn đến đây vì bị lương tâm cắn rứt hoặc là bị Mai Thy bán đứng nữa rồi. Vậy mới đáng đời! Người ta giúp cho, không biết ơn còn dám bĩ mặt mình. Đúng là đồ đáng ghét!

- Nè, cô đang nghĩ gì vậy?
- Có nghĩ gì đâu.

Bị bắt quả tang, Hạ Y quay mặt chối biển:

- Tôi đang nghĩ liệu tối nay có thật anh vô tình đến đây không.

Khải Đăng tỉnh queo:

- Vậy cô cho là vì cô hả? Tự tin đến thế ư?

- Vậy thì tôi cảm ơn.

Hạ Y đứng lên tắt tivi định lên lầu, được vài bước cô dừng lại:

- Bà đi Tây Ninh, ít hôm mới về. Trong thời gian này, tôi sẽ thay bà làm mọi việc.

Khải Đăng gật gù ra chiều hiểu biết. Thái độ giễu cợt của anh làm Hạ Y tức lắm, nhưng cô không thèm giận làm gì.

Bước trở lại đứng trước mặt anh, cô chấp hai tay sau lưng, cười tủm tỉm:

- Sáng mai anh có cuộc họp các cổ đông, đúng không? Tôi tham gia chắc không có trở ngại gì chứ?

Khải Đăng nhìn sững Hạ Y, cô bé này chưa biết sợ sao? Anh ngỡ cả tuần nay cô nàng đã thông suốt rồi chứ, không ngờ cô nàng vẫn lì lợm, không chịu bỏ ý định xía vào công ty anh.

- Cô vẫn muốn làm việc cùng tôi à?

Hạ Y điềm tĩnh gật đầu. Ánh mắt cô sâu thẳm khiến Khải Đăng có cảm giác chao đảo một chút. Lần đầu tiên anh thấy một cô gái thú vị thế này. Dám đứng trước mặt anh nói rành rọt những điều trái với ý muốn của anh. Có cá tính đấy chứ!

- Anh không đồng ý à?

- Rất hoan nghênh là khác!

Cô mỉm cười:

- Vậy thì cảm ơn anh. Thôi, anh ở đây chơi nhé. Tôi về phòng đây.

Hạ Y bỏ đi. Được vài bước cô cũng dừng lại. Nhưng lần này là do Khải Đăng lên tiếng:

- Cô nên chọn kỹ thầy để học khiêu vũ.

Hạ Y đứng ngay bậc thang đầu tiên. Mấy ngón tay cô gõ gõ trên lan can Khải Đăng nhìn bờ lưng thon nhỏ không chớp mắt. Ở Hạ Y có nét lôi cuốn, quyến rũ rất dịu dàng khiến đối phương khó cưỡng lại. Bên cạnh là cá tính mạnh mẽ, dữ dội khiến người đối diện phải dè dặt. Xem ra anh đã đánh giá quá thấp đối thủ của mình rồi.

Từ từ xoay lại, Hạ Y chớp chớp mi nhìn anh một cách ngây ngô. Cô không nghĩ Khải Đăng lại có thể hiểu được những điều cô nghĩ. Quả thật, Hạ Y rất giận bản thân khi mà mọi thứ đối với cô rất dễ dàng, chỉ mỗi môn khiêu vũ là cô dốt như me, học mãi không xong.

- Nghe anh nói, anh có vẽ rành môn này?

Biết có chối hay quanh co cũng chẳng thắng nổi cái miệng tép lặn tép lỏi của Khải Đăng, Hạ Y đành vào thẳng vấn đề. Anh đứng dậy, hai tay thọc vào túi quần ra dáng ta đây.

- Nếu tôi đoán không sai, cô... mù tịt về môn nghệ thuật ấy. Nếu cô chịu nhận tôi làm sư phụ, tôi sẽ chỉ cho.

Hạ Y nhìn Khải Đăng, ánh mắt không dữ dội mà cũng chẳng có chút dịu dàng. Khải Đăng cũng không thua gì cô. Cả hai gần như đang đo lường, suy đoán ý nghĩ của nhau.

- Anh... có đủ chuyên môn đó không?

Khải Đăng phì cười, nụ cười đầy tự tin:

- Đối với ai thì cô có thể nghi ngờ.

Khải Đăng bước đến, anh không thềm bước lên, đứng dưới cô một bậc thang cho mặt kề sát mặt. Hạ Y không thềm chớp mi, cô để mặc cho hơi thở cùng ánh mắt nồng nàn, quyến rũ của Khải Đăng

phủ khắp mặt mình. Khải Đăng hơi thất vọng vì sự điềm tĩnh đó. Tuy vậy, anh biết cô đang không chế cảm xúc của mình ghê gớm, bằng chứng là đôi gò ngực căng đầy đang nhấp nháy theo hơi thở dồn. Thầm cười anh thì thầm trên mặt cô:

- Riêng Khải Đăng này thi không. Ít ra là về mặt... diu em một bản Rumba, cô bé.

Kết thúc câu nói đầy nham nhở của anh là một cái bẹo má ngọt ngào. Trước khi quay lưng bỏ đi, Khải Đăng không quên “khuyến mãi” cho Hạ Y một cái nháy mắt thật tinh tứ, giọng anh êm như ru:

- Ngủ ngon!

Hạ Y đứng lặng nhìn theo bóng anh ra sân. Đúng là... nham nhở! Cô đưa tay quẹt má như phỉ bàn tay của anh. Mọi người đã không sai khi bảo hấn là tên đa tình. Nhưng không sao, Hạ Y này nhất định sẽ có cách trị bệnh cho hấn.

Mim cười gật đầu chào cùng các nhân viên, Khải Đăng huýt sáo lên văn phòng. Hôm nay công ty có cuộc họp, không quan trọng lắm nhưng rất hào hứng bởi Hàn Tú, bạn thân cũng là phó giám đốc công ty vừa đi công tác về. Nhưng có lẽ thú vị nhất là có nhím Hạ Y, không hiểu lần thứ hai đến công ty, cô nàng sẽ quây chuyện gì?

Hừm! Nghĩ tới lại càng tức. Đúng ra anh đã cảm ơn cô vào tối đó vì nhờ có cô mà Mai Thy không dám qua mặt anh nữa, nhưng gặp là cái mặt cứ căng căng lên, trông phát ghét!

Lần thứ hai này, hấn cô nàng sẽ không đến sớm như lần trước đâu. Dù gì cô bé cũng đang giận mình mà.

Nghĩ thế, Khải Đăng buông nắm cửa phòng làm việc ra. Cười tủm tỉm, anh đi thẳng đến phòng họp. Họp sớm hay muộn là do giám

đốc này quyết định thôi. Ý nghĩ chơi khăm Hạ Y một vỏ làm anh thấy hưng phấn hơn.

Khải Đăng đẩy cửa phòng họp. Đã đầy đủ, mọi người đang yên vị, chỉ còn chỗ anh là trống. Khỉ thật! Nụ cười trên môi anh tắt lịm khi lướt một lượt qua mọi người. Hàn Tú đang trò chuyện vui vẻ với Hạ Y, trông có vẻ tâm đầu ý hợp đấy nhỉ? Ủa, cũng phải, hấn không như anh, rất dịu dàng ôn hòa. Một con bé đồng đánh thì chỉ cần có thể thôi. Ngồi xuống, Khải Đăng vẫn giữ nguyên nét mặt khó đăm đăm của mình suốt buổi họp khiến các cổ đông, trưởng phòng không ai dám hó hé gì. Hàn Tú cũng không biết tại sao “hấn” lại thế? Đêm qua gọi điện báo sáng nay anh sẽ về đến, hấn rất phấn khởi cơ mà. Muốn hỏi hết sức, nhưng Hàn Tú không có cơ hội, anh đành ngồi im.

- Hạ Y có ý kiến gì không?

Khải Đăng nói rất tự nhiên nhưng Hạ Y biết hấn đang châm ngòi. Cái mặt hầm hầm như ai ăn hết của mới khó ưa làm sao? Họp thì tạo không khí vui vẻ, thoải mái để năng suất làm việc cao đi. Căng thẳng thế, ai mà chịu cho nổi chứ?

Muốn nói ra điều gì đó hết sức, nhưng Hạ Y cố ghìm lại. Qua những câu chuyện lượm lặt sáng giờ, cô biết Khải Đăng không phải mẫu người đơn giản. Anh bạn Hàn Tú cô quen ở Mỹ thì có cá tính, dung dị, chỉ thích làm việc, nhưng Khải Đăng hoàn toàn khác. Hấn luôn có những suy nghĩ, tính toán quái lạ và hình như chưa có ý nghĩ nào lại không đem lại những hợp đồng béo bở cho hấn. Có lẽ cái tính trầm lặng trong tính toán đó mà hấn đã nổi sùng khi cô làm lớn chuyện Mai Thy. Nhất định cô phải khám phá ra kế hoạch của Khải Đăng trong việc này.

Nhìn Khải Đăng bằng ánh mắt dung hòa, nhưng Khải Đăng lại nhận ra một chút thách thức. Cô mím môi lắc đầu:

- Không! Tôi không có ý kiến gì cả.

Khẽ nhú mày, Khải Đăng có chút bất ngờ trước thái độ “hòa bình” đó. Cô ta muốn gì mà... hiền thế. Bản kế hoạch lúc nãy anh đã

cố ý viết rất sơ sài cơ mà. Rõ ràng cô nàng đã cau mày mấy lần khi xem qua, sao không có ý kiến gì nhỉ?

Không hiểu Khải Đăng nghĩ gì mà ánh mắt anh lướt nhanh qua Hàn Tú. Phải chăng hẳn là nguyên nhân khiến “con nhím” này phải xếp bộ lông đầy gai nhọn lại. Hay đấy chứ!

Mọi người trong buổi họp chỉ biết ông giám đốc trẻ tuổi, đẹp trai với tính cách làm việc nghiêm túc và rất khó tính nhưng không hiểu nguyên nhân.

Hàn Tú đợi các cô đồng ra về, chỉ còn lại đám nhân viên trẻ tuổi thân cận, anh đứng dậy vỗ tay rôm rả:

- Mọi người, xin im lặng nghe tôi nói!

Cả nhóm đang nhao nhao liên lặng thinh, dồn mắt về Hàn Tú. Anh cao giọng:

- Lâu quá chúng ta chưa đi xả stress. Tối nay, chúng ta cùng liên hoan một bữa, các bạn nghĩ sao?

- Hoan hô! Hoan hô!

Cả bọn hưởng ứng bằng một tràng vỗ tay. Hàn Tú tiếp:

- Đặc biệt, tôi nay không được thiếu nhân viên mới của công ty, người đẹp Hạ Y.

Tiếng vỗ tay lại lớn hơn. Khải Đăng nhìn đám nhân viên hưởng ứng mà lấy làm lạ. Hình như chỉ Khải Đăng mới bị Hạ Y chia mũi dùi, còn với mọi người, cô bé rất hòa đồng, thân thiện. Khỉ thật! Anh thảm rủa cho sự xui xẻo của mình. Xem ra, lần này anh đã đắc tội nặng lắm.

- Giám đốc! Sao ngồi im vậy?

- Phải đó! Hay là sếp không đi.

- Tối nay sếp có việc bận với người yêu rồi.

Vậy đó! Mở miệng ra là bảo anh khó mà dám nhân viên nói cứ như anh là lính chứ không phải sếp. Chưa kịp trả lời, điện thoại trong túi anh reo. Bất giác Khải Đăng đưa mắt nhìn Hạ Y. Vừa lúc cô cũng liếc anh một cái bén ngót. Một sự tình cờ để cả hai giao mắt với nhau, nhưng đủ để mỗi người phải quay đi thật nhanh. Một hành động như trốn chạy mà bản thân cả hai không hiểu tại sao mình lại làm thế?

Khải Đăng ra ngoài nghe điện thoại. Cả đám nhân viên đưa mắt nhìn nhau. Họ không tò mò việc ai gọi điện cho sếp mà họ đang tự hỏi sếp có thói quen ra ngoài nghe điện tự bao giờ?

- Hạ Y! Em vẫn chưa trả lời về buổi tiệc tối nay đây?

Hạ Y chớp mi thật nhanh cố đè nén cái gì đó. Cô không cảm nhận rõ rệt nhưng sự thờ ơ của Khải Đăng làm cô thấy khó chịu. Cuộc điện thoại đó quan trọng với anh ta đến vậy sao? Cố giữ vẻ bình thản với Hàn Tú và trước mặt mọi người. Dạo này sao cô lảm chuyện thế này không hiểu nữa.

- Dạ, em sẽ chơi hết mình, nhưng em có điều kiện.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Hạ Y. Cô lặng thinh một lúc mới lên tiếng:

- Mọi người phải để em mời, xem như lễ ra mắt, em mới chịu.

- Ôi! Trời ơi! Tưởng chuyện gì.

Hàn Tú vỗ tay cái bốp.

- Làm bọn anh hết hồn. Em yên tâm đi, chuyện đó bọn này không giành đâu.

Hạ Y cười lúng liếng gật đầu. Cô không giới thiệu mình là người có quyền cao hơn cả Khải Đăng, nên mọi người khá thân thiện. Đồng thời do quen biết Hàn Tú trước đó mà mối quan hệ cùng đồng nghiệp thân thiện hơn.

Mọi người tan họp. Thế là kết thúc buổi sáng. Hạ Y là người ra sau cùng, cô không cố ý nhưng vẫn tò mò muốn biết về Mai Thy. Cô ta có vẻ trầm lắng và không có chút gì sợ sệt khi gặp cô. Hả Khải Đăng đã cho cô một cái quyền đó. Hả thật đáng ghét.

- Hạ Y!

Vừa rẽ xuống cầu thang, Hạ Y đã dừng lại, ngoái đầu nhìn lên. Khải Đăng bước xuống đứng ngang với cô:

- Trưa rồi, có kế hoạch gì chưa?

Kế hoạch cho một buổi trưa. Hạ Y trầm nghĩ. Nghĩa là ăn trưa rồi. Cô liếc anh một cái bén ngót. Muốn mời mình ăn trưa để hỏi lộ đây mà. Nằm mơ đi, định mua chuộc hả?

- Tôi chưa hiểu ý anh!

- Tôi định ăn trưa. Nếu cô muốn, tôi có thể giới thiệu cho cô một tiệm ăn vừa ngon vừa thoáng.

- Cảm ơn! Tôi đã có hẹn rồi.

Hạ Y chỉ nói bấy nhiêu rồi tùm tùm bỏ đi. Còn lại một mình, Khải Đăng nghe âm ức ghê gớm. Ở đâu ra cô gái kiêu căng, tự phụ đó nhỉ? Khải Đăng này chưa bao giờ thất bại trước một phụ nữ, thế mà... cứ đo ván mãi.